

Merete Just

Lysets børn

255 sider

Hovedland

Et spændende bekendtskab og en autentisk slægtshistoriske tilsat skæbner og himmerlandsfortællinger, der altid er gribende, men som på en eller anden måde vækker nysgerrigheden til at interessere sig endnu mere for denne genre..

Man mærker, at Merete Just, der er journalist, arbejder med sit sprog, og at hun har gjort en masse for at luge ud i de sproglomster og gerne for levende vendinger, der ofte kendetegner debutanter.

Denne roman er totalt rensat for overflødige ord, hvilket gør handling og miljø lækkert og interessant.

Overordnet handler bogen om Methine, der er gift med en sindig gårdejer på en slægtsgård i Himmerland. Hun ved nok, hvordan man fører hus, idet hun har tjent hos en greve. Idag ville man nok kalde hende rengøringsneurotiker.

Så bliver Methine mor for fjerde gang, og herudfra ændrer verden sig. Datteren, Ebba, er smuk, smuk, smuk, men det kniber med indlæringen, og i landsbyen er der nidkære meninger om, at hun er en skiting og burde anbringes på asyl.

Ebba bliver imidlertid gift med sognerådsformandens søn, der har sine indre dæmoner i form af kraftige erotiske besættelser at slås med. Og vi er altså i Himmerland, hvor man på ingen måde signalerer omend taler om den slags ting. Og så bliver de fortrængte kræfter omsat til . . .

Ja læs selv denne skønne fortælling, der bekræfter os i, at kraftige adfærdsmønstre bevæger sig syv slægtled frem og tilsvarende tilbage.

En imponerende debut der arbejder med både underbevidsthed, familier, ondskab, had mod tyskerpiger, sladder på landet og en masse lækre dialoger, stedbetegnelser og sågar mærker på tobak, der gør bogen særdeles både fremadskridende i handling og troværdigt virkelighedsskåret.

